

kommunisterne og konservativt folkeparti går ind for samme skatteskala for forsørgere og for enlige. Ganske vist sætter begge partier en højere skattefri bundgrænse for forsørgere end for enlige, uanset om der er børn i ægteskabet eller ej.

De fleste partier går ind for sambeskatningens ophævelse eller større hustrufradrag.

Radikale venstre mener også, at sambeskatningen bør ophæves, og tegner en besnærende kurve, der skal vise, at forsørgere og enlige beskattes efter samme skala. Men samtidig foreslår radikale venstre, at en mand, hvis kone er hjemmearbejdende, skal have indtægten opdelt med $\frac{2}{3}$ som hans skattepligtige indkomst og $\frac{1}{3}$ som konens. — Det vil altså sige, at skatten bliver *meget* lavere for et ægtepar, også ægtepar uden børn, end for en enlig. Hvis én indtjening pr. husstand skal fordeles med $\frac{2}{3}$ på udearbejde og $\frac{1}{3}$ på hjemmearbejde, må konsekvensen blive, at en enligs indtægt opdeles på samme måde — al den stund den enlige først arbejder ude og derefter om aftenen gør det husarbejde, den hjemmæværende husmor har haft dagen til rådighed til.

Radikale venstre favoriserer ægtepar, der i kraft af, at husmoderen er hjemmearbejdende, kan føre en billigere husholdning, og i kraft af, at de er to personer, kan være to om arbejdet (både ude og hjemme) — på bekostning af de mennesker, der er *nødt* til at arbejde først ude og derefter hjemme.

Radikale venstre skriver: „at ved denne ordning er sikret en bestemt fordeling mellem indkomstgrupperne og tilvejebragt sikkerhed for, at man undgår overbelastning af nogen indkomstgruppe“. — Her har radikale venstre ganske overset de enlige. Hvordan man så vender og drejer det, så *har* en enlig kun mulighed for selv at skaffe sig en indtægt. Et ægtepar har mulighed for ved begges udearbejde at fordoble sin indkomst. Desuden har de fordelene ved at bo sammen, eftersom udgifter til husleje, varme, telefon, avis, etc. etc. er de samme, hvad enten husholdningen består af én eller to personer, og kostudgifter stiger ikke ligefrem proportionalt med antallet af personer.

Enlige ønsker ikke tilskud eller fordele fremfor andre borgere; men vi ønsker at blive behandlet på lige fod med andre. Vi vil have de samme rettigheder, og vi vil yde det samme som andre — men ikke mere.

Da man nu er i gang med en skattereform, synes tidspunktet at være særdeles egnet til at bringe den gennem mange år begåede uret ud af verden og sørge for, at alle landets borgere bliver ligestillede. Den diskriminering, der er praktiseret over for et stort udsnit af skatteborgerne — kun fordi de er enlige — burde alle politikere, uanset parti-farve, kunne indse, at tiden nu er inde til at få sat en stopper for.

E. Oddil.

Formand for Initiativudvalget